

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **Z. S.**, zastoupen JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 2, Ostrava proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2014 čj: 92830/14/0100

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2014 čj: 92830/14/0100, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl.m.Prahy ze dne 30.6.2014 čj: 12/1530/13/22, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000 Kč za správní delikty podle § 19a odst. 3 písm. a), b) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů. Žalobce v žalobě popsal průběh správního řízení a namítal, že pokuta ve výši 100.000 Kč je nepřiměřeně vysoká a pro účastníka řízení likvidační. Žalovaný jako odvolací orgán

nepřihlédl k žalobcem v odvolání namítané majetkové situaci, ačkoliv z ustálené judikatury soudů vyplývá, že pokuta likvidační být v žádném případě nemůže. Z judikatury (např. Pl. ÚS 3/02, Pl. ÚS 38/02, I. ÚS 416/04, sp.zn. 1 As 9/2008) vyplývá, že správní orgán je povinen v nezbytném rozsahu přihlédnout také k majetkovým a osobním poměrům pachatele, a to i v případě, kdy takový požadavek ze zákona nevyplyvá. Pokud bude nucen žalobce uhradit uloženou výši pokuty, dojde k jeho likvidaci, bude nucen prodat movitý majetek, který mu slouží k podnikání – pronájem a půjčování věcí movitých. Jde o dva motocykly, sněžný skútr a vodní skútr. Osobní automobil je pak nezbytností pro další podnikatelské aktivity, jako je výroba, obchod a služby. Žalobce poukázal na stav svých bankovních účtů, pohledávky a závazky, přičemž rozdíl mezi pohledávkami a závazky žalobce činí částku ve výši -2.721.541 Kč. Dále uvedl, že z daňového přiznání je zřejmé, že žalobce měl ke konci zdaňovacího období roku 2013 zásoby (zboží) ve výši 6.505.754 Kč. Tyto zásoby jsou však tzv. neaktivním majetkem, jsou neprodejné. Mají pouze účetní hodnotu, nelze je považovat za aktivní majetek žalobce, jehož prodejem by mohl žalobce získat finanční prostředky a uhradit uloženou pokutu. Žalobce nesouhlasí s výší uložené pokuty, která je likvidační. Pokud by došlo k ukončení podnikatelské činnosti, došlo by k nepřiměřenému zásahu do osobní majetkové sféry žalobce, se žalobcem žijí ve společné domácnosti dvě nezletilé děti ve věku 11 a 17 let. Dle názoru žalobce nebylo přihlédnuto k polehčujícím okolnostem, zjištěné nedostatky byly okamžitě odstraněny v průběhu kontroly. Nebylo přihlédnuto k tomu, že žalobce prodal výrobky s popsánými vadami pouze v počtu 523 ks jedinému odběrateli, který nebyl spotřebitelem. Tento odběratel od žalobce odebrané zboží dodával spotřebiteli jako zboží bezvadné, což znamená, že odstranil vytýkané vady. Pokud žalovaný uvedl, že výše uložené pokuty odpovídá pokutám ukládaným v obdobných případech, uvedl pouze data rozhodnutí a čísla jednací, uvedené srovnání je nepřezkoumatelné, nelze posoudit, zda došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že při určení výše sankce vycházel z kritérií, které stanoví zákon, přihlédnuto bylo ke skutečnostem ve prospěch i neprospěch žalobce. Vyhodnocena byla skutečnost, že žalobce se v minulosti nedopustil žádných správních deliktů i skutečnost, že přijal opatření k nápravě. Počet kusů výrobků uvedený na trh se zjištěnými nedostatky považoval správní orgán za okolnost přitěžující, na tom nic nemění skutečnost, že výrobky byly dodány pouze jednomu odběrateli. Žalovaný se zabýval majetkovou situací, vycházel z podkladů dodaných žalobcem. Na základě porovnání pohledávek (26.958.806 Kč) a zásob žalobce, které patří do kategorie běžných aktiv, tedy krátkodobého majetku (6.505.754 Kč) s jeho závazky (29.680.047 Kč), nedospěl správní orgán k závěru, že by pokuta byla likvidační ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010 čj: 1 As 9/2008-133. Žalobce navíc podle daňového přiznání za rok 2013 vykázal zisk ve výši 456.760 Kč. Dlouhodobý majetek žalobce (motocykly a skútry) nebyl do úvahy žalovaného zahrnut, neboť se jedná o majetek nezbytný pro výkon podnikatelské činnosti žalobce v oboru pronájem a půjčování věcí movitých. Současně žalovaný přihlédl k tomu, že pokuta nemá být zanedbatelná, aby plnila preventivní účinky sankce. Zásada vyjádřená v § 2 odst. 4 správního řádu byla respektována, bylo poukázáno na obdobné případy, s uvedením identifikačních údajů včetně stručného popisu skutku, v němž bylo spatřeno protiprávní jednání. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že dne 28.3.2014 bylo Českou obchodní inspekcí, inspektorátem Středočeským a hl.m.Prahy zahájeno správní řízení se žalobcem, a to na základě kontroly, která byla provedena u žalobce ve dnech 19.3.2013 a 23.5.2013, při níž bylo zjištěno, že žalobce v postavení dovozce uvedl na trh zdravotnický prostředek BioBeam, tento zdravotnický prostředek byl uveden na trh v rozporu s ustanovením § 4 odst. 3 písm. b) nařízení vlády č. 336/2004Sb., když byl uveden na trh bez označení podle bodu 13.3.1 přílohy č. 1 k nařízení vlády – etiketa nebo štítek neobsahoval identifikační údaje výrobce, etiketa nebo štítek, vnější obal nebo návod k použití neobsahoval identifikační údaje zplnomocněného zástupce (výrobce nemá sídlo v členském státě Evropské unie), výstraha podle bodu 13.3.11 přílohy č. 1 k nařízení vlády, uvedená na výrobku, nebyla v českém jazyce. Bylo konstatováno, že tímto jednáním došlo k porušení ustanovení § 13 odst. 1, 2 zákona o technických požadavcích na výrobky a jednání lze kvalifikovat jako správní delikt podle § 19a odst. 3 písm. a), písm. b) téhož zákona. Dále bylo poukázáno na novelu zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, jež byla provedena zákonem č. 100/2013 Sb. s tím, že z relevantních ustanovení se změnilo pouze označení ustanovení § 19a odst. 5 na odst. 7 s tím, že bude postupováno podle zákona ve znění účinném v době, kdy došlo k jeho porušení. Žalobce byl jako účastník řízení poučen o svých právech podle § 36 správního řádu.

Žalobce ve vyjádření k zahájení správního řízení uvedl, že ihned po zjištění nedostatků pozastavil prodej přístrojů a učinil kroky k neprodlené nápravě zjištěných nedostatků. Jde o první přestupek, žádá proto o shovívavost při vyměření pokuty, neboť se dostal do finančních problémů a pokuta v jakékoliv výši by pro něj byla likvidační.

Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a hl.m.Prahy ze dne 30.6.2014 čj: 12/1530/13/22 bylo rozhodnuto tak, že žalobci se ukládá úhrnná pokuta ve výši 100.000 Kč za správní delikt podle § 19a odst. 3 písm. a), písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky, kterého se v postavení dovozce dopustil tím, že fakturami vystavenými dne 3.12.2012 a 1.2.2013 odběrateli Drixon group s.r.o. uvedl na trh v rozporu s § 13 odst. 1, odst. 2 zákona o technických požadavcích na výrobky zdravotnický prostředek světelný terapeutický systém BioBeam 940 bez označení podle bodu 13.3.1 přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 336/2004 Sb. (neuvedení identifikačních údajů výrobce a zplnomocněného zástupce) a bodu 13.3.11 přílohy č. 1 nařízení vlády č. 336/2004 Sb. (výstraha podle uvedeného bodu přílohy nebyla uvedena v českém jazyce). V odůvodnění správní orgán odkázal na zjištění, která byla učiněna na základě kontrol ze dne 19.3.2013 a 23.5.2013, skutkové zjištění bylo dostatečné, odpovědnost kontrolované osoby je plně prokázána. Správní orgán dále uvedl, že aplikoval absorpční zásadu a vycházel z ustanovení § 19a odst. 5 písm. a) zákona o technických požadavcích na výrobky, za který lze uložit pokutu do 50 mil. Kč. Pokud jde o výši pokuty, konstatoval, že uvedení zdravotnického prostředku na trh bez výstrahy o používání výrobku v jazyce země, kde je výrobek veden na trh, je závažným porušením zákona, nesprávné používání v důsledku neporozumění výstrahy může znamenat ohrožení zdraví uživatele. Přesto, že nebyl konkrétní následek zjištěn, považuje správní orgán delikt spáchaný neuvedením výstrahy v českém jazyce jako závažný. Dále konstatoval, že účastník řízení (žalobce) nevěnoval patřičnou povinnost povinností uloženým platnými právními předpisy pro uvádění stanoveného zdravotnického prostředku na

trh, úmyslné porušení zákona nebylo prokázáno. V neprospěch účastníka (žalobce) byla hodnocena skutečnost, že došlo k uvedení na trh většího počtu výrobků (523 ks), ve prospěch účastníka lze hodnotit to, že jde o první zjištěné porušení zákona a zejména to, že byla přijata opatření k nápravě. Poukázal na judikaturu (rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 10 Ca 250/2003, rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 A 96/2000), ze kterých vyplývá, že pro naplnění účelu pokuty za správní delikt musí být jejím účelem individuální i generální prevence a musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši a je pro něj likvidační. Pokud nedojde ke snížení pokuty, žalobce bude nucen prodat movitý majetek, který slouží k podnikání, k podnikání slouží i osobní automobil. Poukázal na stav bankovních účtů a na vztah pohledávek a závazků. Dále uvedl, že nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že ještě v průběhu kontroly byly zjištěné nedostatky odstraněny, prodej předmětných výrobků byl zastaven. Předmětné výrobky pak byly prodány pouze jednomu odběrateli.

O podaném odvolání rozhodl ústřední inspektorát České obchodní inspekce žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18.9.2014 čj: 92830/14/0100 tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje. Pokud jde o výši pokuty, žalovaný konstatoval, že prvostupňový správní orgán se zabýval všemi kritérii stanovenými v ustanovení § 19b odst. 2 zákona o technických požadavcích na výrobky. Šlo o úhrnnou pokutu za dva správní delikty, u nichž je stanovena shodná maximální možná pokuta do výše 50 milionů Kč, jako závažnější byl hodnocen správní delikt podle § 19a odst. 3 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky, neboť v důsledku neporozumění výstraze může dojít k ohrožení zdraví uživatele, k méně závažnému správnímu deliktu bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti. V případě žalobce nebyl prokázán úmysl, správní delikty byly spáchány typickým způsobem, proto způsob spáchání nebyl hodnocen ani ve prospěch ani v neprospěch žalobce. Byla zhodnocena skutečnost, že nedošlo ke škodlivým následkům. Obdobně bylo postupováno ve vztahu k deliktu podle § 19a odst. 3 písm. a) zákona o technických požadavcích na výrobky. Není pravda, že nebylo ve prospěch žalobce přihlédnuto k tomu, že byla přijata opatření k nápravě, tato skutečnost byla hodnocena jako polehčující. Dále odvolací orgán konstatoval, že pokuta odpovídá pokutám ukládaným v obdobných případech, uvedl příklady tří rozhodnutí s označením čísel jednacích a data vydání rozhodnutí se stručným popisem protiprávního jednání. Současně konstatoval, že je nutno hodnotit konkrétní okolnosti jednotlivých případů. Dále se vyjádřil k otázce majetkové situace žalobce. Konstatoval, že z daňového přiznání je patrné, že měl hmotný majetek ve výši 916.272 Kč, přičemž se jedná o věci, které potřebuje k výkonu podnikatelské činnosti (osobní automobil Mercedes-Benz, motocykl Honda a Ducati, sněžný skútr Polarit a vodní skútr Yamaha). Konstatoval výši zásob, pohledávky a závazky žalobce. Uvedl, že nelze porovnávat pouze pohledávky a závazky, je nutno zohlednit i objem zásob, které žalobce uvedl ve výši 6.505.754 Kč. Součet zásob převyšuje závazky odvolatele o více než 3 miliony Kč. Dále poukázal na to, že žalobce vykázal v roce 2013 dle daňového přiznání zisk ve výši 456.760 Kč. Výpisy z bankovních účtů příliš nevypovídají o majetkové situaci žalobce. Uloženou pokutu neshledal žalovaný likvidační. Sankce má plnit nejen represivní, ale i preventivní úlohu, určité negativní důsledky uložené sankce jsou předpokládány, ba dokonce požadovány. Pro zmírnění těchto následků je možno požádat o úhradu pokuty ve splátkách.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká a pro žalobce likvidační, poukázal na judikaturu, ze které vyplývá, že pokuta likvidační být nesmí. Pokud by byl nucen uhradit pokutu, musel by prodat movité věci, které slouží k výkonu jeho podnikatelské činnosti pronájem a půjčování věcí movitých (motocykly Honda a Ducati, sněžný skútr Polaris, skútr Yamaha), popř. by musel prodat osobní automobil, který je nezbytností k zabezpečení fungování podnikatelských aktivit žalobce. Poukázal na stav bankovních účtů, pohledávky a závazky s tím, že zásoby nejsou neaktivním majetkem, jsou neprodejně, mají pouze účetní hodnotu. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.

Je vhodné předeslat, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jsou jeho úvahy o výši uložené pokuty racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky. Správní soud přezkoumá, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo ho nezneužil, ale rovněž i to, zda uložená pokuta není likvidační. Je tedy zřejmé, že stanovení výše pokuty za správní delikt v rámci zákonem stanovené sazby je věcí správního uvážení správního orgánu, které podléhá přezkumu správním soudem, tento přezkum je však omezen na posouzení správnosti správního uvážení, které učinil správní orgán (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2005 čj: 6 A 25/2002-42, dostupné na www.nssoud.cz). To znamená, že úkolem správního soudu je posoudit, zda se správní orgán dostatečným způsobem zabývá hledisky, která jsou stanovena zákonem, včetně majetkové situace, a zda úvaha správního orgánu o výši pokuty je dostatečná, logická a nevybočuje z mezí správního uvážení.

Soud se proto zabýval otázkou, zda se správní orgány dostatečným způsobem zabývaly otázkou výše uložené pokuty.

Z ustanovení § 19b odst. 2 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že správní orgán při úvaze o výši uložené pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Tato kritéria byla správními orgány hodnocena, zejména byla hodnocena závažnost zjištění o tom, že k předmětnému výrobku nebyla přiložena výstraha v českém jazyce, což bylo zhodnoceno jako možné riziko a nebezpečí poškození zraku. Dále byla v neprospěch žalobce hodnocena skutečnost, že byl uveden na trh větší počet výrobků. Ve prospěch žalobce pak byla hodnocena skutečnost, že jde o první zjištěné porušení zákona o technických požadavcích na výrobky, ve prospěch žalobce byla zhodnocena i skutečnost, že přijal opatření k nápravě. Úvahu, která byla uvedena v prvostupňovém rozhodnutí, pak doplnil žalovaný jako odvolací správní orgán, který konstatoval, jaké okolnosti byly zhodnoceny ve prospěch či neprospěch žalobce. Žalovaný se pak zabýval i námitkou likvidačního charakteru uložené pokuty, konstatoval majetkové poměry žalobce, poukázal na zásoby a zisk žalobce, které vyplývají z daňového přiznání žalobce. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010 č.j. 1 As 9/2008-133 pak uvedl, že likvidační pokutou se rozumí taková pokuta, která by donutila určitý subjekt ukončit podnikatelskou činnost, popř. by v důsledku uložené sankce bylo po dlouhou dobu jediným smyslem podnikatelské činnosti splácení uložené pokuty s možnými existenčními potížemi. Konstatoval, že tato situace u žalobce nenastala. Úvahy správního orgánu k výši uložené pokuty shledal soud dostatečnými, logickými, jde o úvahy, které hodnotí jak zákonná hlediska, tak majetkovou situaci žalobce.

Žalobce v podané žalobě argumentoval tím, že zásoby ve výši 6.505.754 Kč jsou neaktivním majetkem a jsou neprodejné. Toto své tvrzení žádným způsobem nedokládá, neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné toto tvrzení považovat za opodstatněné. Žalobce tak neučinil ani v průběhu správního řízení. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Obdobně to platí o námitkách, v nichž žalobce uváděl, že by byl nucen prodat část movitého majetku, který slouží žalobci k podnikání. Navíc hodnota těchto věcí (motocyklů a skútrů) převyšuje výši uložené pokuty a již proto by prodej těchto věcí byl nadbytečný. Je nutno zdůraznit, že žalobce zcela pomíjí skutečnost, že v předmětném daňovém přiznání za rok 2013 vykázal zisk převyšující částku 400.000 Kč, tedy zisk, který více než 4x převyšuje výši uložené pokuty. Při hodnocení majetkové situace je nutno vycházet ze všech rozhodných skutečností, ze kterých lze dovodit faktickou situaci. Vykázaný zisk ve vlastním daňovém přiznání k těmto skutečnostem nepochybně patří. Lze souhlasit se žalovaným, že zejména výpisy z bankovních účtů nelze považovat za rozhodnou skutečnost, když v dispozici s tímto účtem je výlučně na vůli majitele bankovního účtu, takže je plně v jeho dispozici, aby uplatnil výši zůstatku na tomto účtu.

Žalobce dále namítal, že nebylo přihlédnuto ke všem polehčujícím okolnostem, nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že v průběhu kontroly byly odstraněny zjištěné nedostatky, byl zastaven prodej předmětných výrobků. Nebylo zohledněno, že předmětné výrobky byly prodány pouze v počtu 523 ks a pouze jednomu odběrateli, který nebyl spotřebitel a tento odběratel spotřebiteli dodával zboží jako bezvadné, když společnost Drixon group s r.o. odstranila inspekci vytykané vady. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Jednak je nutno konstatovat, že skutečnost, že žalobce v průběhu kontroly odstranil zjištěné nedostatky, byla hodnocena jako polehčující okolnost. Soud v této souvislosti považuje za potřebné poukázat na to, že zastavením prodeje předmětných výrobků nedošlo k odstranění zjištěných nedostatků v tom smyslu, že by předmětné výrobky byly označeny tak, jak je vyžadováno právními předpisy, pouze byl vytvořen prostor pro to, aby k odstranění vytykaných nedostatků došlo. Skutečnost, že žalobce prodal předmětné výrobky v počtu 523 ks, byla rovněž hodnocena, a to v neprospěch žalobce, když jde o poměrně vysoký počet kusů výrobků. Počet kusů výrobků je i dle názoru soudu nutno hodnotit v neprospěch žalobce, nikoli v jeho prospěch, protože jde o poměrně vysoký počet výrobků, který byl směřován na trh. Skutečnost, že byla věc distribuována jednomu odběrateli, který nebyl spotřebitelem, je z tohoto pohledu nerozhodnou, když je nutno v této souvislosti konstatovat, že správní orgány hodnotily ve prospěch žalobce skutečnost, že nedošlo k možným následkům. Okolnost, že odběratel žalobce měl dle tvrzení žalobce odstranit u žalobce zjištěné nedostatky, pak rozhodně nelze hodnotit ve prospěch žalobce. Při hodnocení jednání žalobce je nutno hodnotit jeho jednání a nikoliv jednání jeho odběratele, který měl napravit pochybení svého dodavatele.

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že není zřejmé, jakou váhu správní orgány tomu kterému kritériu přisoudily a jak konkrétně dospěly k uložené výši pokuty. K této námitce je nutno uvést, že při hodnocení otázky výše ukládané pokuty je nutno vycházet ze zákonem stanovených kritérií, rozhodně nelze požadovat po správním orgánu, aby konkrétním, zřejmě početním, způsobem vyjádřil, jak se které konkrétní hledisko promítá v konkrétní částce, která je promítnuta do výše uložené pokuty. Takovýto systém by znamenal, že by stačilo vypracovat tabulky, ze kterých by pouhým matematickým způsobem byla pokuta uložena. To by však zcela popíralo smysl a účel správního řízení, v jehož rámci je povinností správního orgánu posoudit všechny konkrétní okolnosti daného případu. O to víc platí v situaci, kdy přichází v úvahu uvážení o výši uložené pokuty při

maximálně stanovené sazbě 50 milionů Kč. Ostatně ani žalobce, který se domáhal v průběhu správního řízení změny prvostupňového správního orgánu a uložení pokuty ve výši 20.000 Kč neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, proč žalobce dospěl k závěru o tom, že přiměřená pokuta by byla právě v této konkrétní výši 20.000 Kč.

Žalobce dále namítal, že srovnání tří případů k doložení toho, že bylo postupováno v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, je nedostatečné, v této části je rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, zda došlo k poškození či jen ohrožení právem chráněného zájmu nebo v jakém rozsahu došlo k ohrožení či poškození. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Je nutno konstatovat, že žalovaný úvahu o srovnatelnosti výše uložené pokuty uvedl v souvislosti se zcela obecně naformulovanou odvolací námitkou žalobce. Žalovaný uvedl tři případy pokut, které jsou srovnatelné s pokutou, která byla uložena žalobci. Tyto případy konkretizoval číslem jednacím, datem vydání rozhodnutí a stručným popisem protiprávního jednání, které bylo shledáno jako naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Tato úvaha je zcela dostatečná, a to za situace, kdy žalobce sám žádné konkrétní okolnosti ani skutečnosti neuvedl. Přitom pokud měl žalobce za to, že nebyla respektována zásada uvedená v § 2 odst. 4 správního řádu, podle níž je nutno rozhodovat v případech skutkově shodných nebo podobných bez nedůvodných rozdílů, bylo na něm, aby takové konkrétní případy sám uvedl. Žalovaný v zásadě nad rámec svých povinností konstatoval tři obdobné případy, aby doložil, že rozhoduje v souladu se zmíněnou zásadou. Žalovaný zcela správně k ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu konstatoval, že z uvedeného ustanovení nevyplyvá, aby rozhodoval zcela shodně, když je nutno reagovat na okolnosti jednotlivých případů. Soud považuje za potřebné konstatovat, že výše uložené pokuty, se v konkrétních případech odvíjí od posouzení konkrétní situace, když v úvahu přichází v hodnocení zákonem stanovených kritérií a hledisek, konkrétní skutečnosti toho kterého jednotlivého případu pak ovlivňují výši uložené pokuty. Nelze vyloučit určitou rozdílnost, tato rozdílnost však nesmí být rozdílností neodůvodněnou. Z toho vyplývá, že ani v případě spáchání shodného deliktu nemusí být sankce rozdílným subjektům uložena absolutně shodná, neboť vše závisí od posouzení konkrétních okolností konkrétního případu. Vzhledem k tomu, že žalobce nenamítá žádné konkrétní okolnosti, žádné konkrétní případy, ze kterých by bylo možno dospět k závěru, že žalovaný správní orgán ve shodných či obdobných případech rozhodl nedůvodně jinak než v případě žalobce, neshledal soud žalobu důvodnou.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.r.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2016

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová